

Arrest

nr. 142 037 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 21 maart 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingen A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, geboren te Kikwit op (...) 1981.

Op 12 december 2006 werd verzoeker veroordeeld bij vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 9 januari 2007 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 24 april 2008 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in als werknemer. Hij verkreeg op basis van deze aanvraag een E-kaart geldig tot 24 september 2013.

Op 25 november 2011 diende verzoeker een vraag tot herinschrijving in, waarna hem werd gevraagd om te bewijzen dat hij aanwezig was in België in de periode van 16 oktober 2008 tot 25 november 2011.

Op 20 september 2012 diende verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving, als zelfstandige (bijlage 19).

Op 20 december 2012 besliste de burgemeester van de stad Aalst om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker kreeg een bijkomende termijn tot 8 februari 2013 om de vereiste documenten over te maken.

Op 9 februari 2013 werd het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan verzoeker door de burgemeester van de stad Aalst, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 11 maart 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving, als zelfstandige (bijlage 19).

Op 11 juni 2013 besliste de burgemeester van de stad Aalst tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 11 september 2013 besliste de burgemeester van de stad Aalst tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 10 oktober 2013 deelde de RSVZ aan Xerius mee dat de aansluiting van verzoeker bij het sociaal verzekeringsfonds diende te worden geschrapt vanaf 27 september 2011.

Op 23 oktober 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige. Hij beriep zich daarbij op een beweerde activiteit als zelfstandige, als zaakvoerder van de BVBA (...). Hij legde daarbij een attest voor van Xerius van 10 juli 2013 en een uittreksel uit de Kruispuntbank der Ondernemingen voor de BVBA (...).

Op 3 december 2013 werd de BVBA (...) failliet verklaard.

Op 18 maart 2014 ontving verzoeker een E-kaart.

Op 21 maart 2014 besliste de gemachtigde tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De heer M. K. diende op 23/10/2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige. In het kader van zijn aanvraag legde betrokkene de volgende stavingsstukken voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de vennootschap (...) (met kbo-nummer: 823.755.573) en een attest van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen dd. 10/07/2013.

Hij liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 08/10/1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen. Aan betrokkene werd op 18/03/2014 een E-kaart afgeleverd.

Betrokkene werd ten gevolge van zijn aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen verzocht een vragenlijst in te vullen die hij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ).

De vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld, omvat echter niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Vandaar dat het RSVZ besliste over te gaan tot de retroactieve schrapping van zijn aansluiting als zaakvoerder van AUTORIJSCHOOL (...) (KBO-nr 823.755.573) met ingang van 27/09/2011 (zie informatie ontvangen van het RSVZ dd. 10/10/2013).

De instantie bevoegd voor de controle op het sociaal statuut der zelfstandigen (RSVZ) is dus tot de conclusie gekomen dat betrokkene geen zelfstandige is. Bij gebrek aan bewijzen die toelieten zijn zelfstandige activiteit vastte stellen, dient uitgegaan te worden van de afwezigheid van een zelfstandige activiteit door betrokkene en dus de misleiding van de Belgische autoriteiten door zich bij de indiening van zijn aanvraag voor verklaring tot inschrijving voor te doen als zelfstandige.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat het faillissement van de (...) BVBA op dagvaarding werd uitgesproken door de Rechtbank van Koophandel te Brussel op 03/12/2013. Betrokkene maakte dit echter nooit kenbaar en verkreeg de E-kaart op 18/03/2014.

Artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van misleidende informatie die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

"Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om een uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten hem zullen uitwijzen en op welke manier dit zal gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Verwerende partij kan zich echter op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Nederland zal zijn is verzoekende partij nog niet duidelijk.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Wat betreft het aan te tonen van belang, geldt in vreemdelingenzaken de rechtspraak inzake een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Wanneer vroeger reeds een bevel betekend geweest is, kan tegen een later bevel vaak geen beroep ingesteld worden wegens gebrek aan belang (RvV 10255). Hetzelfde geldt wanneer een bestuur (meestal de DVZ) een beslissing neemt in het kader van een

gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van zo'n beslissing kan dus geen voordeel opleveren aangezien het bestuur niets anders vermag dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen. (RvV 8 oktober 2007, nr. 2.383; RvV 19 oktober 2007, nr. 2.781; RvV 21 oktober 2007, nrs. 2.851 en 2.852; RvV 12 november 2007, nr. 3.579; RvV 20 november 2007, nrs. 3.815 en 3.817; RvV 8 april 2008, nr. 9.592; RvV 16 april 2008, nrs. 10.056 en 10.065; RvV 22 april 2008, nr. 10.282; RvV 3 juli 2008, nrs. 13.638, 13.656 en 13.659).

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer hij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr.10.251).

Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze nietig te verklaren. Het middel is gegrond."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeksters naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeksters (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker voert aan dat momenteel nog geheel onduidelijk is waarheen de autoriteiten hem zouden uitwijzen en op welke manier dat zou gebeuren. Hij voert eveneens aan dat hij wel degelijk belang heeft bij het aanvoeren van deze grief in het huidige stadium van de procedure, omdat eens de beroepstermijn is verstreken voor dit bevel, hij op het ogenblik van eventuele gedwongen verwijdering niet langer zijn rechtsmiddel op ontvankelijke wijze zal kunnen uitoefenen.

De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij stelt dat geenszins duidelijk is naar welk land verzoeker het risico loopt uitgewezen te worden. De Raad kan immers uit het administratief dossier geenszins afleiden dat er eventueel, sprake zou zijn van een uitwijzing naar een derde land. In tegenstelling tot de zaak Singh et autres c. Belgique, (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11) waar er discussie was omtrent de Afghaanse nationaliteit van de verzoekers en er sprake was van een risico op uitwijzing naar Rusland, met vervolgens risico op uitwijzing naar Afghanistan, is *in casu* de Nederlandse nationaliteit van verzoeker in het geheel niet betwist. Bijgevolg is het betoog aangaande de onduidelijkheid van het land waarnaar verzoeker zou teruggestuurd worden bij uitvoering van het bevel, theoretisch. Verzoeker haalt niet in het minst elementen aan die zouden wijzen op een risico op foltering of mensonwaardige en vernederende behandelingen in Nederland. Hij beweert zelfs niet in Nederland aan dergelijke behandelingen onderworpen te zullen worden, hetgeen de Raad ook bijzonder onwaarschijnlijk lijkt in een land als Nederland. Evenmin voert verzoeker elementen aan die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM indien hij naar een ander land zou worden uitgewezen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of een eventueel verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

In principe kan enkel een schending van artikel 13 van het EVRM aangenomen worden, indien er eveneens een verdedigbare grief op grond van een andere verdragsbepaling wordt aannemelijk gemaakt. Zoals *supra* beschreven is een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM in het geheel niet aangetoond, zodus kan evenmin de schending van artikel 13 van het EVRM worden aangenomen.

Waar verzoeker nog verwijst naar de theorie van de gebonden bevoegdheid en van het herhaald bevel, weze het aangestipt dat het vaste rechtspraak is van de Raad om ook in geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gesteund op die wetbepalingen, die een gebonden bevoegdheid met zich meebrengen en ook in geval van een herhaald bevel, minstens de aangevoerde schendingen van hogere rechtsnormen worden onderzocht, zoals verzoeker overigens erkent in het door hem aangehaalde voorbeeld. Bijgevolg kan evenmin op grond van deze algemene verwijzing een schending van artikel 13 van het EVRM aannemelijk worden gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

*“Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie
(2000/C 364/01)*

a) Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

b) Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door hem instellingen of hem personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

c) Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel

41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

d) Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. Het middel is gegrond.”

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij aanvoert dat het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij

maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Een dergelijke verwijderingsmaatregel vloeit voort uit een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder worden gevolgd waar hij in de nota stelt dat het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging zal aanleiding geven als verzoeker informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde zou kunnen overwegen om de nadelige beslissing niet te nemen of een minder nadelige beslissing te nemen (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in het geheel niet toelicht welke gegevens hij dan wel in een eventueel onderhoud had willen aanvoeren, zodanig dat dit een invloed had kunnen hebben op de afgifte van het bevel.

Bijgevolg wordt geen schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van artikel 41 van het Handvest aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheids- en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verwerende partij stelt dat verzoeker misleidende informatie zou hebben verstrekt die van doorslaggevend belang zijn om verblijfsrecht te verkrijgen. Verzoeker spreekt dit tegen. Zoals blijkt uit stuk 3 was verzoeker op het moment van indiening van zijn aanvraag wel degelijk zaakvoerder van de bewuste vennootschap en wel als sinds 27.09.2011. Hij heeft zijn dossier correct ingediend en als gevolg hiervan een E-kaart verkregen. Niets meer, niets minder. In die zin is de bestreden beslissing dan ook onzorgvuldig genomen.

Al zou verweerster een afweging hebben gemaakt tussen enerzijds de belangen van verzoeker en anderzijds deze van de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren, dan nog is deze afweging niet afdoende geformuleerd. De motivering van verweerster overtuigt niet. Verweerster heeft haar beslissing niet op de vereiste zorgvuldige wijze voorbereid met alle nadelen voor verzoeker van dien. Het middel is gegrond."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 oktober 2013 een aanvraag indiende tot afgifte van een verklaring van inschrijving als zelfstandige en aangaf zaakvoerder te zijn van de (...) BVBA. Hij voegde bij zijn aanvraag het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen van de vennootschap (...) en een attest van aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds Xerius. Op basis van deze overtuigingsstukken werd verzoeker aanvraag ingewilligd en werd hem op 18 maart 2014 een E-kaart afgegeven.

Ondertussen ontving verzoeker via zijn sociaal verzekeringsfonds een vragenlijst die erop gericht was na te gaan of hij wel degelijk als zelfstandige werkzaam was. Het RSVZ oordeelde na verificatie van deze vragenlijst dat niet kon worden besloten dat verzoeker een beroepsactiviteit uitoefende als zelfstandige en dat zijn aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds diende te worden geschrapt vanaf 27 september 2011. Het RSVZ bracht dit al in een schrijven van 10 oktober 2013 ter kennis aan het sociaal verzekeringsfonds, dus voorafgaandelijk aan de afgifte van de E-kaart.

Verzoeker meent dat de beslissing kennelijk onredelijk en op onzorgvuldige wijze is genomen nu op het moment van de indiening van de aanvraag de vereiste stukken wel degelijk voorlagen, hij was zaakvoerder van de bewuste vennootschap en dat sinds 27 september 2011. Verzoeker verwijst hiervoor naar een nieuw stuk, gevoegd bij het verzoekschrift. Ook al mag de Raad geen rekening

houden met stukken die niet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing, wordt hoe dan ook de inhoud van de aangehaalde feiten niet betwist.

Het is inderdaad niet betwist dat verzoeker bij zijn verklaring tot afgifte van de verklaring van inschrijving als zelfstandige de hiertoe vereiste stukken voorlegde en dat de voorlegging van deze stukken doorslaggevend was voor de afgifte van de E-kaart als zelfstandige. De Raad stelt echter vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder niet zozeer van oordeel is dat de bij de aanvraag voorgelegde stukken vals of vervalst zijn, doch wel dat deze stukken vanaf het begin niet overeenstemden met een daadwerkelijke zelfstandige activiteit in België en dat hij aldus door de voorlegging van deze stukken werd misleid.

De Raad merkt op dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet niet louter toepasbaar is indien een burger van de Unie op basis van valse stukken een verblijfsrecht heeft verkregen, doch evenzeer indien misleidende informatie werd gebruikt, fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht. Wanneer een burger van de Unie een verblijfsrecht verwerft op basis van documenten waaruit moet blijken dat hij als zelfstandige actief is en achteraf wordt vastgesteld dat hij geen daadwerkelijke beroepsactiviteit als zelfstandige kan aantonen en bepaalde documenten hem bijgevolg onterecht werden afgegeven of de realiteit niet correct weergeven kan verweerder, in redelijkheid, oordelen dat misleidende informatie werd gebruikt die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van dit verblijfsrecht.

Verweerder merkt overigens zowel in de bestreden beslissing als in de verweernota terecht op dat het faillissement van de (...) BVBA werd uitgesproken op 3 december 2013. Verzoeker betwist dit niet, heeft dit niet kenbaar gemaakt en heeft toch zijn E-kaart verkregen op 18 maart 2014. De gemachtigde kon dus op redelijke wijze misleiding vaststellen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het evenredigheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Er wordt evenmin vastgesteld dat de gemachtigde haar beslissing op een onzorgvuldige wijze heeft voorbereid of heeft gestoeld op een incorrecte feitenvinding, noch dat met een dienstig en tijdig voorgelegd stuk geen rekening zou zijn gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES